

TIGUANOM PO EUROPI

NAŠ POZNATI PISAC I PUTOPISAC HRVOJE ŠALKOVIĆ VRATIO SE S JOŠ JEDNE AVANTURE. ŠEST TJEDANA DRUŽIO SE S VOLKSWAGEN TIGUANOM I PREŠAO ŠESNAEST TISUĆA KILOMETARA. ISPRIČAO NAM JE SVOJE DOJMOVE S PUTOVANJA, SVE OD HLADNOG SJEVERA DO TOPLOG JUGA EUROPE...

Sjesti u Tiguana, s namjerom da se obiđe Europa po njenim rubovima. Voziti skandinavskim pustopoljinama, bez da satima susretneš drugi automobil. Izbiti na sami sjever pa se onda polukružno okrenuti prema jugu. I tako dobrih šesnaest tisuća kilometara, od sjeverne smrzavice do paklenog andaluzijskog ljeta.

Zašto, čemu, što će ti to? - pitaju me ljudi.

Odgovor je vrlo jednostavan - zašto da ne?

Naravno, po povratku s takvog putovanja mediji te uhvate u žrvanj pa te propituju o motivima takvog projekta. Nitko ne želi ispasti blesav ili plitak kada mu reporter stavi krušku pod njušku, pa tako ni želim niti ja. Pa sam se u tom medijskom stiskavcu koprcao iznoseći teorije kako tim putovanjem dokazujem da je naša Europa jedan istinski zanimljiv, i ne baš tako malen kontinent. Raspričao sam se o dokazivanju ljudskih granica izdržljivosti, o slobodi duha, i da je trajalo još malo dulje, možda bih otišao sve do svjetskog mira, gladnih Afrikanaca i nasukanih kitova.

A zapravo, samo sam užicao tog dobrog, pouzdanog Tiguanu, pa mi se malčice vozilo naokolo, poput onog sirotog Forrest Gumpa koji jednog jutra osjeti strahovitu želju da malo trči, pa krene, i bez prestanka tapka od atlantske do pacifičke obale. I obratno. Neki kažu da nisam puno pametniji od Forresta, ali čak i ja znam da je zabavnije voziti u krug, nego gibati se pravocrtno tamo-amo, jednom te istom cestom. Pa sam tako najprije opalio prema sjeveru. Cilj je bio dokopati se Nordkappa, najsjevernije točke Europe, one nekoć samotne, a danas vrlo posjećene hridi nadomak sjevernog pola, komada granita koji tako neodoljivo privlači bajkere, putnike, pjesnike, avanturiste, putopisce i slične mutikaše i sumnjivce. Na karti sve to izgleda jednostavno, riječ je o kakvih dvadeset centimetara. Ali šipak... kada se domogneš Stockholma, onda shvatiš da je ispred tebe još dobrih dvije tisuće kilometara skandinavskih putova. Oni su uglavnom samotni, što je sasvim u redu jer možeš, bez da te itko smeta, uživati u finskim jezerima, švedskim proplancima, norveškim fjordovima. A ako ti postane dosadno, možeš se i poigrati sa sobovima, kojih po kilometru ceste ima koliko i golubova na Trgu bana Josipa Jelačića.

Sam Nordkapp, odnosno njegova hrid nije spektakularna. Ali nije poanta u tom komadu granita, kakvog na Velebitu pronađeš na svakom uglu. Poanta je u svim tim tisućama samotnih kilometara koje prođeš da bi ga se dokopao.

Popeo sam se na stijenu, opalio nekoliko fotografija, pa se okrenuo nazad, sjeo u Tiguana, i spustio se četiri tisuće kilometara južnije, do Rotterdama. Tu sam konačno prespavao u krevetu, za razliku od prvih deset dana putovanja, u kojima sam spavao u prtljažniku (em je jeftinije, em me veseli). Presložio sam

dojmove, protegao noge, pa se onda bacio na obilazak južnih europskih gradova. Pariz, Normandija, pa onda do Porta i Lisabona, i tako sve do krajnjeg juga - Seville, Gibraltara i šarmanne Tarife.

Kada sam dosegao krajnji jug, brojke su pokazivale prijedjenih 12.000 kilometara. U tom sam trenu počeo razmišljati o ukupnom dojamu koji je Tiguan na mene ostavio. Prosječna potrošnja goriva kretala se tek nešto više od šest litara na stotinu kilometara. Bilo je dana kada sam vozio gotovo 2000 kilometara u komadu, bez da su me makar u jednom trenu zaboljela leđa, bez da su me lovili grčevi, bez da sam osjećao išta osim ugođe i zadovoljstva vožnje.

A to je ono što tražimo od automobila kada odlazimo na ovakve dugačke vožnje - mala potrošnja goriva i beskrajni komfor. Primijetio sam da su i vozačke navike Skandinavaca, zapadnih i južnih Europljana sasvim drugačije od onih iz naših krajeva. Nisam čuo da je itko ikome trubio, bijesno bljeskao dugim svjetlima, a najmanje sam čuo da je netko nekome psovao majku. Takve, potpuno drugačije vozačke navike, znaju potpuno zbuniti čovjeka.

Nakon skandinavske avanture, pa onda uživancije u metropoli kao što su Pariz i Lisabon, uživao sam u usporenoj, vreloj Andaluziji. Preljepe Sevilla, Granada i Malaga, slatka Tarifa, gradići juga u kojima vrijeme stoji. Terasa kafića i restorana vječno su krcate lokalcima, radno vrijeme dućana fleksibilna je kategorija, pa ti se čini da najčešće rade od dvanaest do podneva.

Tiguan je izdržao sve, i skandinavski led, i paklenih andaluzijskih četrdeset stupnjeva u hladu. Izdržao je i povratak kući, u jednom cugu iz Barcelone do Zagreba, uz dva blic zauzavljanja u kojima sam nadolijevao gorivo.

Izdržao je sve, zato što je morao, zato što sam ga naterao da izdrži. Mene nije trebalo tjerati. Meni su to sasvim prirodne stvari, sasvim uobičajenih šest tjedana u uredu.

Sjesti u Tiguana, s namjerom da se obiđe Europa po njenim rubovima. Voziti skandinavskim pustopoljinama, bez da satima susretneš drugi automobil. Izbiti na sami sjever pa se onda polukružno okrenuti prema jugu. I tako dobrih šesnaest tisuća kilometara, od sjeverne smrzavice do paklenog andaluzijskog ljeta.

Zašto, čemu, što će ti to?

Zašto da ne?

**TIGUAN JE
IZDRŽAO SVE, I
SKANDINAVSKI
LED, I PAKLENIH
ANDALUZIJSKIH
ČETRDESET
STUPNJEVA
U HLADU.
IZDRŽAO JE
I POVRATAK
KUĆI, U
JEDNOM CUGU
IZ BARCELONE
DO ZAGREBA**

